

מ"ת 39969/01/16 - המבקשת, מדינת ישראל נגד המשיב, ד.ב. (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

04 פברואר 2016

מ"ת 39969-01-16

לפני כבוד השופטת שוש שטרית

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ עו"ד שלומי שוחט

נגד

המשיב

ד.ב. (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, על רקע כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה סתם, איומים, החזקת סכין, דרישה באיומים של רכוש, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

1. על-פי העובדות, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, המשיב והמתלוננת היו ידועים בציבור. בתאריך 17.1.2016 סמוך לשעה 17:10 התקשר המשיב למתלוננת וביקש ממנה שתאסוף אותו עם רכבה מצומת קניון הנגב בבאר שבע. משהגיעה למקום ביקש ממנה המשיב לנהוג ברכב, היא עברה למושב הנוסע והמשיב נהג ברכב לכיוון שכונת נווה זאב. במהלך הנסיעה, פנה אליה וביקש ממנה 100 ₪, זו השיבה לו שאין לה כסף. אז עצר המשיב את הרכב בצד הדרך, הצמיד את אצבע ידו כשהיא כפופה, לגרונה, ואמר לה שזה בסדר שהיא מבזבזת כסף על דברים מסוימים ולא נותנת לו את הכסף, לחץ עם האצבע על גרונה באופן שהיא חשה תחושת מחנק ואחר כך הכה אותה על אפה.

עוד נטען, כי במעמד הנ"ל הוציא המשיב סכין לחיתוך טפטים (סכין יפנית) מכיס מכנסיו, שלף את להב הסכין ואמר לה "הנה את רואה יש לי סכין". מיד אחר-כך חנה את הרכב בסמוך לקיוסק, אמר לה שהוא צריך לקבל כסף ממישהו. לאחר שירד והתרחק מהרכב, עלתה המתלוננת למושב הנהג ונסעה מהמקום.

עוד נטען, כי כחודשיים עובר למתואר לעיל, בתאריך שאינו ידוע, דרש המשיב מהמתלוננת בשיחה טלפונית שתיתן לו 200 ₪ וכשהשיבה שאין לה כסף, איים עליה כי יבוא וישרוף לה את הרכב. בהמשך ובשל איומיו נתנה לו 200 ₪.

עוד מיוחס למשיב כי נהג המשיב כשהוא פסול מלנהוג וללא פוליסת ביטוח תקפה שתכסה על השימוש ברכב בהינתן כי הוא פסול נהיגה על פי החלטת בית משפט בתיק אחר.

2. בא-כוח המשיב טען להעדר קיומן של ראיות לכאורה, והוסיף, כי הגם שייקבע קיומן של ראיות לכאורה, לא קמה עילת מעצר המצדיקה מעצרו של המשיב עד תום ההליכים במשפטו וניתן להורות על שחרורו בהרחקה מהמתלוננת שתובטח הפקדה כספית וערבויות מתאימות.

עיקר טענתו נעוצה בעובדה כי מדובר בגרסה מול גרסה, וכי המתלוננת אותה מכיר המשיב רק כחודשיים ימים, הגזימה מאוד בתיאור האירוע וייחסה למשיב דברים שלא עשה. לדידו יש להביא בחשבון את מצבה הנפשי של המתלוננת המקבלת מזה שנים טיפול תרופתי שנועד למנוע אצלה הזיות, כשבתיומין לטענה זו הפנה לדברי אמה של המתלוננת כפי שנמסרו במשטרה.

לטענתו, המתלוננת אספה ברכבה את המשיב לאחר יום עבודה כשברשותו נותרה הסכין המשמשת אותו בעבודה, ולעניין זה הפנה לבירור שערך השוטר מול מעסיקו של המשיב. במהלך הנסיעה התפתח וויכוח בין השניים על רקע טענת המתלוננת שאין לה כסף לתת למשיב, שעה שהיא מבזבזת על מוצרים שונים שקונה לעצמה. במהלך הוויכוח נופף המשיב בידיו כלפיה ותוך כדי כך פגע באצבע ידו באפה של המתלוננת והוא ביקש על כך סליחה ממנה. אישר כי החזיק את הסכין ביד ותוך כדי שהניף ידיו במהלך הוויכוח עשה כן כשהסכין הייתה בידו, אולם הוא לא איים על המתלוננת באמצעות הסכין. אישר כי ירד מהרכב סמוך לקיוסק ועל מנת לטפל בעניין שלו, אולם מי שנהג היא המתלוננת ולא הוא כשלאחר מכן, המתלוננת עזבה את המקום.

עוד הוסיף כי המשיב הגיע בכוחות עצמו למשטרה כשהוא מלווה במתלוננת וזו אף הביעה רצונה לבטל את התלונה, והגם שלא עמדה סופו של יום על רצוה זה, מהודעתה השנייה במשטרה ניתן ללמוד כי הפריזה ולא במעט בתיאור את האירוע בהודעה הראשונה שמסרה במשטרה.

3. עיון בהודעת המתלוננת שנמסרה במשטרה כשעתיים לאחר האירוע היא מתארת כיצד נסעו היא והמשיב ברכבה לכיוון שכונת נווה זאב, במהלך הנסיעה הוא ביקש ממנה 100 ₪, לא היה לה לתת לו, והוא היה עצבני וחזר עצבני מהעבודה "אז עצר את הרכב בצד הצמיד אצבע מקופלת של יד ימין שלו לגרון שלי ולחץ לי על הגרון ואמר שזה לא בסדר שאני מבזבזת כסף על דברים מסוימים ולו אני לא נותנת כסף". בהמשך תיארה כיצד הוא לחץ עם האצבע על גרונה והיא הרגישה "נחנקת קצת" נתן לה מכה על האף "בתנועה כלפי מעלה". עוד מתארת היא כי המשיב הוציא סכין יפנית בצבע כתום או אדום מכיוון הכיס שלו, פתח את הסכין ואמר לה: "הנה את רואה יש לי סכין". לטענתה, הדבר הפחיד אותה. סמוך לאחר מכן עצר בצד, ירד ליד קיוסק, אמר לה שהוא צריך להוציא כסף, היא אמרה לו שהיא נוסעת משם "עלתה להגה" נסעה משם והשאירה אותו בקיוסק, וכשהגיעה לביתה, התקשרה למשטרה והודיעה על דבר האירוע, ובהמשך נגבתה ממנה תלונה בכתב בתחנת המשטרה.

4. לאחר שעיינתי בחומר החקירה לא מצאתי קיומן של ראיות לכאורה לעבירה של החזקת סכין שלא למטרה

כשרה, אשר ליתר העבירות מצאתי קיומן של ראיות לכאורה, אם כי אלה, לטעמי, מכורסמות ולא מעט.

בראשית הדברים יש לומר, כי הודעת המתלוננת והקלטת מוקד 100 מהוות ראיה לכאורה נגד המשיב. בענייננו מדובר בגרסא מול גרסא, וכידוע, בשלב המעצר בית המשפט אינו נדרש לשאלות של מהימנות או למשקל של העדויות, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה.

עיון בחומר החקירה מגלה בעייתיות בין הדברים שמסרה המתלוננת בהודעתה למוקד 100 לבין התלונה הראשונה אותה מסרה בתחנת המשטרה.

כך למשל, בהודעה למוקד 100 שהתקבלה בשעה 17:50 מסרה המתלוננת כי המשיב תקף אותה וחנק אותה, איים עליה באמצעות סכין וכי הוא מאיים לרצוח אותה ואת הוריה, ואמר לה כי יגיע אליה בעוד זמן קצר.

בהודעתה במשטרה, פחות משעתיים לאחר האירוע התבקשה לפרט כיצד בדיוק איים לרצוח אותה ואת הוריה, אז השיבה: **"הוא אמר לי לא אכפת לי מאמא שלך ולא אכפת לי מאבא שלך ואני מתוך חרדה אמרתי בטלפון למשטרה שהוא איים לרצוח את ההורים שלי"** (ראו הודעה מיום 17.1.16, עמ' 1, ש' 15-16).

המתלוננת דבריה הנ"ל מסבירה המתלוננת במצב חרדתי בו הייתה נתונה בעת שהתקשרה למוקד 100. עם זאת סבורתני כי קיים קושי לקבל הסבר זה בהינתן הפער המשמעותי בין שאמר לה **שלא אכפת לו מהוריה לבין שאיים עליה כי הוא ירצח אותה ואת הוריה** ועוד כשהוסיפה כי אמר לה שתוך זמן קצר הוא יגיע אליה.

הקושי מתחדד, בהינתן העובדה כי המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה כי היא התקשרה להודיע על שאירע רק לאחר שהגיעה לביתה. משמעות הדברים הינה כי היא לא עשתה כן מיד לאחר שעזבה ברכבה את המקום, והגם שתחנת המשטרה קרובה הרבה יותר למקום בו נמצאו היא והמשיב מאשר מקום מגוריה בשכונת הנמצאת בקצה השני של העיר.

הקושי מתחדד גם בשים לב כי מרגע שעזבה את מקום האירוע ועד הגשת התלונה חלפה לפחות מחצית השעה, ומאז הודעתה הטלפונית ועד להגעת השוטרים אליה הביתה והגשת התלונה במשטרה חלפו כשעתיים בלבד.

בעייתיות נוספת נמצא עת התבקשה על-ידי החוקר לפרט בדבר טענתה כי המשיב גנב ממנה כספים וזו מתארת: **"היתה פעם לפני חודשיים שהוא ביקש ממני כסף 200 ₪ ואני אמרתי לו שאין לי ואז הוא אמר לי שהוא יבוא וישרוף לי את האוטו וזה היה בטלפון ואני באותו יום נתתי לו 200 ₪ במזומן"** (עמ' 2, ש' 22-24).

לשאלה מדוע נתנה בידו את אותם 200 ₪ השיבה: **"כי אני פחדתי שהוא ישרוף לי את האוטו"** (ש' 27).

בהמשך חקירתה עוד הוסיפה כי מאז היכרותה את המשיב נתנה לו סך כולל של כ-2,500 ₪, ולשאלת החוקר האם נתנה לו את הכספים מרצונה השיבה: **"כן"**.

לשאלה האם הוא מאיים עליה במקרים נוספים שתיתן לו כסף, היא משיבה: "לא". בהמשך שואל אותה החוקר מדוע היא נותנת למשיב כספים, והיא משיבה: "אני קצת מהפחד ממנו וקצת שאני אוהבת אותו" (כאן המקום להוסיף כי המשיב בחקירתו מסר כי הוא לא בן זוג של המתלוננת אלא שהם ידידים ובעוד שהיא מאוהבת בו הוא עדיין לא יודע מה הוא רוצה מעצמו, מה שמכעיס אותה).

ולשאלה: "הוא אמר לך שאם לא תתני לו כסף הוא יפרד ממך", השיבה: "כן" (ש' 44-45).

ניכר ניסיונו של החוקר במהלך כל החקירה לעמוד על הרקע לטענה של המתלוננת בדבר מתן כספים למשיב, וזו מוסרת בהודעתה כי הוא רק מבקש כספים, ולמעט האירוע בשלו הגישה תלונה הוא מעולם לא תקף אותה קודם.

דבר נוסף עולה מדברים שמסרה המתלוננת למוקד 100 וכבר בראשית הודעתה, הינו, כי למשיב אין רישיון נהיגה וכי הוא נהג ברכב שלה. וכאן עולה שאלה ותהייה מה מצאה לפרט בעניין זה שעה שהיא כל-כך חרדה ועד כדי שמסרה פרטים לא נכונים בלשון המעטה בדבר איומו לרצוח אותה ואת הוריה וכי הוא בדרכו אליה לעשות כן??

בנוסף לאמור, בהודעתה השנייה של המתלוננת, הגם שהיא מתארת חששה מהמשיב ובסופו של דבר נראה כי חזרה בה מהבקשה לביטול התלונה, בקשה לחדד דבריה בקשר לאירוע ומסרה " **יכול להיות שבגלל רגשות מעורבים דברים נאמרו בצורה מוקצנת**.. (עמ' 1, ש' 4) ובהמשך לבקשת החוקר להסביר מה הוקצן היא משיבה " הוקצן " אני לא אשקר זה משהו שאני אוהבת אותו, היינו יחד חודשיים.. ובהמשך מוסיפה אני לא יסקר הוא הצמיד לי אצבע לגרון ואני סולחת לו על זה" (עמ' 1 ש' 11) ובהמשך הודעתה מאשרת כי כל שמסרה בהודעתה הראשונה הוא נכון (עמ' 1, ש' 17-18), וכבר לא ברור מה הוקצן על פי טענתה בראשית ההודעה, העולה מהודעה זו גם הוא בעייתי במידת מה.

טענת בא-כוח המשיב לפיה העובדה שמדובר במי שמטופלת בתרופות נגד הזיות (כעולה במפורש מהודעת אמה במסגרת וכן אישורה של המתלוננת בהודעתה השנייה עמ' 3 ש' 57-60 על כך שהיא נוטלת תרופות אנטי פסיכטיים) אמנם מקומה נכון להתברר בהליך העיקרי ובבחינת הטיפול אותו מקבלת המתלוננת והשפעותיו, אולם, בהינתן האמור, הרי שראוי לבחון את הראיות בזהירות יתרה גם בשלב זה של ההליך ובפרט כשמדובר בגרסא מול גרסא.

אשר לעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה לא מצאתי קיומן של ראיות לכאורה, באין חולק כי המתלוננת אספה את המשיב מיד לאחר שסיים עבודתו במסגרתה הוא מחזיק ועושה שימוש הין היתר בסכין שהיתה ברשותו.

אשר לטענות בא-כוח המשיב כי המשיב נחקר רק כעבור 24 שעות ניתן למצוא הסבר במזכר של השוטר רון בדש שם הוא מציין פעולות שנעשו לאיתור המשיב, והכרזתו כדרוש לחקירה כבר יום למחרת האירוע.

אשר לעילת המעצר, הרי שבנוגע לעבירות הקשורות למתלוננת, מדובר בעילת מעצר סטטורית, אם כי זו בעצמה נמוכה לא רק משום הכרסום בראיות אלא משום שאלה מצויות ברף הנמוך של עבירות התקיפה והאיומים.

עילת המעצר בעצמה נמוכה בהינתן גם העובדה כי מדובר בשניים אשר הכירו כחודשיים טרם האירוע, כל אחד מתגורר בבית הוריו ואין בקשר בניהם נתונים ורקע אשר יכולים להביא להתלקחות של סכסוך בניהם והעמדתה של המתלוננת במצב של סכנה.

כידוע, בהתייחס לעילת המעצר, על בית המשפט להביא בחשבון ולעיתים כעיקר בחינת העילה, את עברו של המשיב. בענייננו, המשיב השתחרר ממאסר לפני זמן לא רב ולמחיתו השתלב בעבודה מסודרת במפעל אלומיניום ועובד כחודשיים וחצי האחרונים. המדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד, בעיקר בעבירות של מעשה מגונה בפומבי החוזרות על עצמן, בעבירות של שימוש וצריכת סמים, איומים, הפרת הוראה חוקית, והוא ריצה תקופות מאסר ממושכות.

הרשעתו האחרונה מיום 7.6.15 בעבירות של מעשה מגונה בפומבי והפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, בגין נגזרו עליו חמישה חודשי מאסר בפועל. בגדרה של הרשעה גם עבירה של איומים כלפי בת-זוג שנתנה אם כי לא היה בידי לעמוד על מהות האיומים ונסיבות ביצוען.

הגם שהבאתי בחשבון עברו הפלילי של המשיב לרבות הרשעות בהפרת הוראה חוקית, לא מצאתי כי כי עצמת עילת המעצר מספקת למעצרו עד תום ההליכים גם לא למעצר בית מלא, **בין היתר**, בהינתן כי עברו הפלילי של המשיב עיקרו בעבירות של מעשה מגונה בפומבי, שבהקשר אליהם הוא מטופל תרופתית והיה מטופל על ידי פסיכיאטר, והוא תחת צו פיקוח החל על מבצעי עבירות מין.

מכל האמור אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים:

- א. ניתן בזאת צו הרחקה של המשיב מהמתלוננת ולצורך כך אני אוסרת על המשיב להתקרב לשכונת, שכונת מגוריה של המתלוננת;
- ב. נאסר על המשיב ליצור קשר עם המתלוננת בין במישרין ובין בעקיפין; נאסר על המשיב ליצור קשר עם הוריה של המתלוננת;
- ג. הפקדה בסך 5,000 ₪;
- ד. ערבות עצמית וערבות צד ג' של אמו גב' ב.ג. בסך 10,000 ₪ כל אחת;
- ה. לא יעמוד בתנאי השחרור, ייעצר ויובא בפניי בתוך 48 שעות.

למשיב ולבא כוחו הודע בדבר מועד הדיון המקדמי הקבוע בפני כב' ס. הנשיאה, השופט ברסלר-גונן ליום 29.2.2016 בשעה 12:00 וכי עליו להתייצב לדיון זה.

ניתנה והודעה היום כ"ה שבט תשע"ו, 04/02/2016 במעמד הנוכחים.

עמוד 5

שוש שטרית , שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על עיכוב ביצוע עד מחר, 5.2.2016, בשעה 11:00.

ניתנה והודעה היום כ"ה שבט תשע"ו,
04/02/2016 במעמד הנוכחים.
שוש שטרית , שופטת בכירה